

רותי דה פריס וליאור שחר

זבוב על הקיר

אוצרת: אורית מור

23.6.2022- 30.7.2022

זברב על הקיר

ללאו שול

לotta Leibovitz

פתיחת 22.6.23.

אוצרת: אורית מור

הלוּבִי
LOBBY
לאמנוֹת
ART SPACE

הלוּבִי מָקוֹם לְאמנוֹת
ארלוזורוב 6, תל אביב
שעות פתיחה: חמישי 17-19 ו שישי שבת 11-14

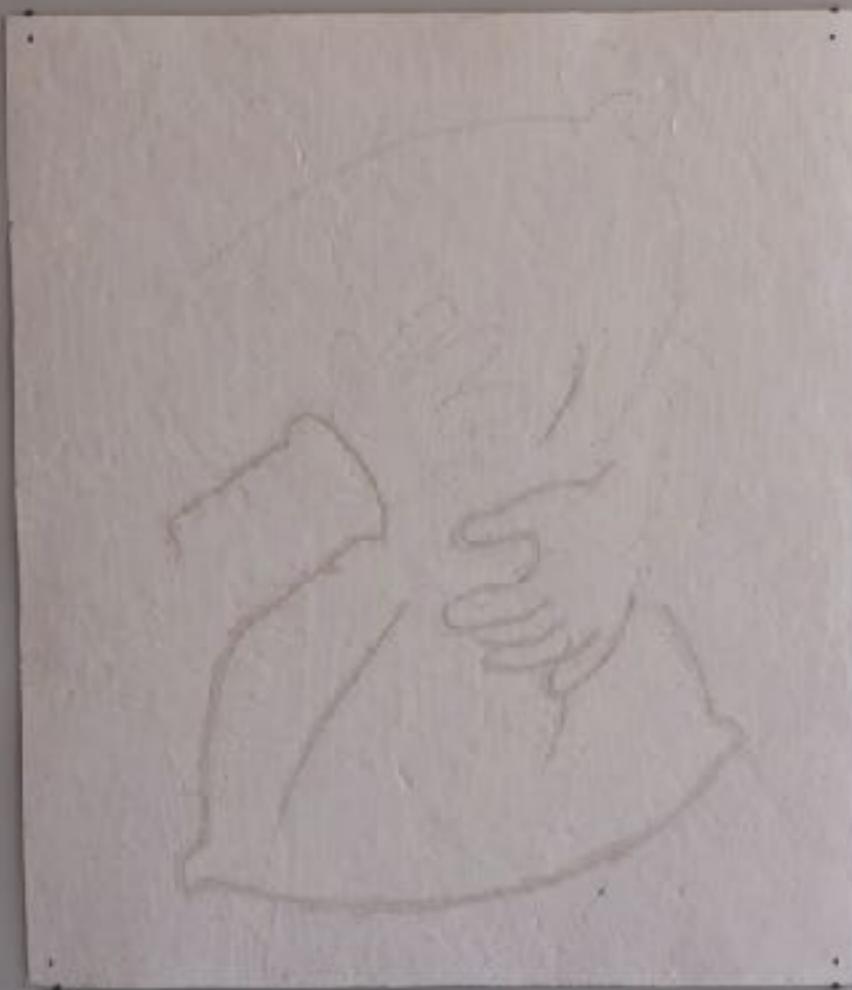
"זבוב על הקיר" היא תערוכה דוגנית הבוחנת את הדיקה בין עבודותיה של ליאור שחף ורותי דה פריס בחילול הלובי – מקום לאמננות. שחף ורותי דה פריס קילפו את העבודות מקרוות הסטודיו שלהן, והותירו אותן בחילול הלובי (גלריה לאמננות שהיא גם מבואה של בניין), והסתלקו מהם דירר שהשיר את האופניים בבניינה, או בעל מקצוע שהותיר עקבות לאחר שהתקין נורה. הן הטמיינו את העבודות לתוך הקירות, באילו היו שם מאז ומעולם. העבודות של שתיהן מזכירות עיטורים במקומות ציבוריים, פרגמנטים ארכיאולוגיים, ולעתים גם מוטיבים גראוטסקיים גותיים, שהוצבו על סף הבנינה במטרה להרחיק רוחות רעות. העיניים המופיעות בחלק מה העבודות מחדירות מבט אל הצופה, מציאות וקורצות לעובר הארץ.

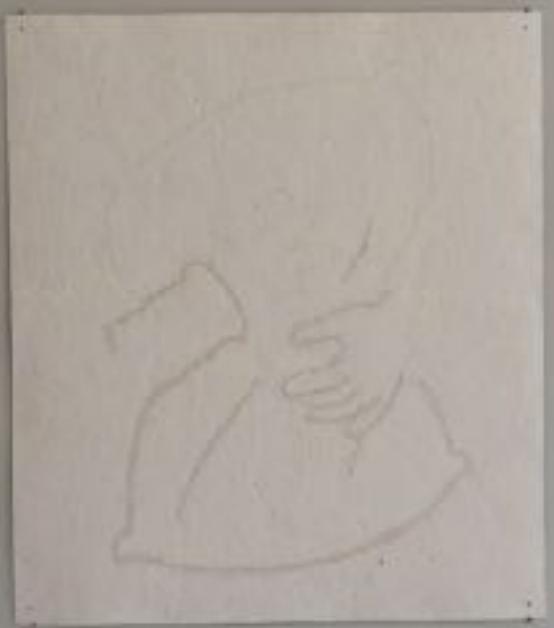
עבודתה של רותי דה פריס שואבת מעולמות ויזואליים מגוונים: אמננות עתיקה, פולקלור, אופנה, תיאטרון. היא עוסקת גם במחקר היסטורי של האמנות המודרנית, ובעיקר של תנועות אונגרד מהמאה ה-20, כמו הדאדא. הפרקטיקה הלקטנית שלה מייצרת מתח עצם המפגש בין סוגים אסתטיקה שונים, חזץ-אמנותיים או פנים-אמנותיים. קטנות חסרת היררכיה מתקימת גם בדרבי העשייה שלה: פיסול רך, TABLET, עבודה טלאים, רישום על נייר וציור על بد. ככל אלה היא מדגישה את העשייה הידנית – תפירה, גזרה, חיתוך עץ ו שימוש בחומרים יומיומיים זולים, קישוטיים וממחזרים. בתערוכה הנוכחית מציגה דה פריס בעיקר TABLETים של דיקנאות או דמויות נשיות עשויות חומר בגוון טבעי, שחור או לבן, בשילוב חריטה, וכן עבודות בוץ, TABLET עץ ובד, לצד פיסול באותו חומרים.

ליור שחף מציגה עבודות שנעשו בטכניקה של מריחת שכבות של דאס (חומר סינטטי) על بد גזה או פשתן וחריטה על החומר בלבד. הדימויים שלה לקוחים מבנק דימויים אינטראנטי – סמלים מוכרים או הנפשה של חפצים וחיות. לצד אלו מציגה שחף ציורים על גיליי טפט דמוני ספרץ. הנחשים המצוירים על הטפט בצלבי פסטל ברובם זה בזה ויוצרים מעין צמה ארובה המזכירה עיטור בחדרי ילדים. גם שחף משמרת בעשייתה את הנגיעה הידנית, אך השכבות האופקיות אינן מייצרות בדרך כלל קו אחד, מה שמעניק להן מראה של מקטע גאולוגי של שכבות אדמה, או חזות של קיר מערה עתיקה ושננים של בליה הותירו בו את חותמן. גם באשר המשטח העליון אחד, אפשר לחזות מבעד לסדרים או הח:rightות בשכבות שמתחת, כמו בפרסקו או בקיר ישן שחרטו עליו. על גבי טקסטורה זו שחף חורת באמצעי פשוט צורות גרפיות רזות – סמלים שבמקורם נועדו לפיתוי צרבני. את הדימויים "הירודים" בשפה היא חורת על גבי קטעי הקירות כמו כתוב הירוגליפי, אך שהחיבור בין עולם הדימויים הדיגיטליים למופיע הארכיאולוגי שלהם יוצר מראה מטריד.

במפגש בין עבודותיה בתוך החלל, שחף ורותי דה פריס מנסה לשמור תחושה של חיבור, המתקימת גם בעבודות של כל אחת מהן. במישור הפרקטטי, שתיהן מתחילה את העבודה בטיפול ידני, איתי ומתמישך בחומר, הכול מריחה, לישה, רידוד, השטחה ובנייה של המצע. המצע – שהוא האובייקט האמנוני – הופך למען קיר המוטמע בקירות החלל. החיבור נובע גם מהדיחות של הדימויים: אצל שחף זהו החיבור החונק, כמו בעבודות זוג חלונות וידים מחבקות כרית, שנראה נאיibi על פניו. אצל דה פריס החיבור נוצר משכפל הדמיות ומיקומן המשתנה על ציר מרכזי בשחן דחוסות בתחום הפורט, כמו בעבודה גונבנת הלבבות.

לְפָנֵי
בְּרִית
בְּרִית
בְּרִית

